

Arrest

nr. 300 158 van 16 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VANDEMEULEBROUCKE
Kongostraat 23
8520 KUURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juni 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. CATTEEUW loco advocaat T. VANDEMEULEBROUCKE en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Nederlandse nationaliteit.

Zij werd op 1 juni 2023 door de verwerende partij gehoord in de gevangenis van Tongeren.

Op 19 juni 2023 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van de verzoekende partij.

Onderhavig beroep is gericht tegen het inreisverbod, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer :

Naam: M.

Voornaam: S. A. M.

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: Maastricht

Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.06.2023 gaat gepaard met dit Inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, diefstal, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 01.02.2023 werd veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 maanden waarvan 10 maanden met 3 jaar uitstel. Uit het vonnis blijkt dat de feiten zeer ernstig zijn. Betrokkene was de verantwoordelijke voor het onderhoud van de cannabisplantage. Hij besliste wanneer geoogst werd en zorgde ervoor dat een knipploeg ter plaatse kwam om het nodige te doen. De kweek en handel in cannabis is louter gericht op snel geld gewin. Daarbij wordt door betrokkene en zijn kompanen op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die cannabis de Individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. De gezondheidsrisico's zijn des te groter gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole. De omgeving van de gebruiker ondergaat noodgedwongen de verslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden, met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit. Om de financiële opbrengsten te maximaliseren en om geen argwaan te wekken gaat de kweek van cannabis hand in hand met de diefstal van stroom en soms ook van water. De cannabisplantages dragen ook ernstige risico's op brand in zich, nu zij zich laten kenmerken door grote niet-gekeurde wijzigingen van het elektriciteitsnetwerk. Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. Betrokkene werd op 01.06.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde geen probleem te hebben met een terugkeer naar Nederland. Hij vulde het hoorrecht in waarin hij verklaarde dat hij in België verblijft sinds 22.05.2023. Hij is in het bezit van zijn paspoort. Hij verklaarde geen medische problemen te hebben die hem belemmeren om te reizen en of terug te keren naar Nederland. Hij verklaarde geen duurzame relatie, geen familie en geen kinderen te hebben in België. Betrokkene verklaarde een probleem te hebben met een inreisverbod omdat hij België vaak moet doorkruisen voor zijn werk als internationaal vrachtwagenchauffeur. Hij legt echter geen bewijsstukken voor om zijn bewering te staven. Bovendien heeft hij steeds de mogelijkheid om een tijdelijke opschorting van zijn Inreisverbod te vragen omwille van professionals redenen. Gelet op al de voorgaande elementen, wordt geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aangenomen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de Immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van

betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 6 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 44nonies van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet baseren op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr.80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Aan verzoeker wordt een inreisverbod van niet minder dan 6 jaren afgeleverd, wegens zijn veroordeling tot 20 maanden gevangenisstraf, waarvan 10 maanden effectief wegens inbreuken op de drugswetgeving en het hiermee gepaarde misdrijf van diefstal van elektriciteit. Op grond hiervan wordt door verweerder weerhouden dat een inreisverbod van 6 jaar noodzakelijk zou zijn wegens “ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 44nonies Vreemdelingenwet is de omzetting in de Belgische nationale regelgeving van artikel 32 van de Richtlijn 2004/38/EG. Voormeld artikel stelt dat:

“§1 Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of van zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2 De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§3 Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Verzoeker kreeg een inreisverbod opgelegd van 6 jaar; hetgeen – conform bovenvermeld artikel – concreet betekent dat verzoeker (of zijn familielid) een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, quod certe non.

Het Hof van Justitie heeft in haar arrest van 8 mei 2018 in de zaak C82/16 in het licht van een prejudiciële vraag de notie “gevaar voor de openbare orde” concreet toegelicht.

“Bovendien moeten de begrippen “openbare orde” en “openbare veiligheid”, daar zij dienen als rechtvaardiging voor een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, strikt worden opgevat. Het begrip “openbare orde” onderstelt dus hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.” (HvJ 8 mei 2018, C82/16, K.A. t. België, punt 91)

Verzoeker wenst het leed zoals door hem toegebracht niet te minimaliseren. Zoals het bestreden inreisverbod stelt:

“(…) Daarbij wordt door betrokkene en zijn kompanen op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die cannabis de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. De gezondheidsrisico's zijn des te groter gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole. De omgeving van de gebruiker ondergaat noodgedwongen de verslaving van de gebruiker. De ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit. Om financiële opbrengsten te maximaliseren en om geen argwaan te wekken gaat de kweek van cannabis hand in hand met de diefstal van stroom en soms ook van water. De cannabisplantages dragen ook ernstige risico's op brand in zich, nu zij zich laten kenmerken door grote niet-gekeurde wijzigingen van het elektriciteitsnetwerk. Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van de betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.”

Ondanks dat verweerster onrechte meent dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aantoont voor de openbare orde of de nationale veiligheid, is een inreisverbod van 6 jaren (zeker rekening houdend met de individuele familiale en professionele situatie van verzoeker) volstrekt disproportioneel.

De nietigverklaring van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

Zoals in de rechtspraak van het EHRM inzake de mogelijke schending/inmenging van het recht op gezinsleven van een “crimineel” dient ook op dit punt aldus o.a. in het licht van de individuele ernstige/strengere motivatieplicht individueel rekening te worden gehouden met bijvoorbeeld de zwaarwichtigheid van de feiten, al dan niet gewelddadigheid van de feiten, etc. Deze toets is immers essentieel in het hanteren van het evenredigheidsbeginsel, wat een essentieel principe in deze uitmaakt conform de voorbereidende werken van de wet.

Deze individuele controle dient zich ook aan in het licht van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM vormt effectief geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Artikel 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of:

- De inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet;
- De inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient;
- De inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Er dient benadrukt dat deze afweging telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale uitgebreid gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het EHRM heeft inmiddels mits arresten een duidelijke "checklist" vooropgesteld teneinde na te gaan of in een concrete casus sprake is van een schending van artikel 8 EVRM in geval van een strafrechtelijk verleden van het rechtssubject die dit artikel inroept (zie MAES, G., "Vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", in T.Vreemd. 2005, 4, p.337).

Samengevat slaat het EHRM acht op 4 elementen:

- De zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de gepleegde strafbare feiten;
- De banden met het gastland;
- De banden met het moederland;
- De intensiteit van het (geleefde en sociale) gezinsleven

Verzoeker zal hierna de 4 elementen toetsen aan de hand van zijn concreet dossier.

i) Zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de gepleegde strafbare feiten:

Zo werd geoordeeld in het arrest JAKUPOVIC/Oostenrijk, dd. 6 februari 2003:

"The Government relies in this respect on the applicant's criminal record. The Court finds that this record, is the essential element of justification for the expulsion, must be examined very carefully. It consists of two convictions for burglary. The Court cannot find that these convictions - even taking into account a further set of criminal proceedings which were discontinued after the victim had been compensated by the applicant - for which the Austrian courts had only imposed conditional sentences of imprisonment can be considered particularly serious as these offences did not involve elements of violence. (...)

The Austrian authorities have overstepped their margin of appreciation under Article 8 as the reasons in support of the necessity of the residence prohibition are not sufficiently weighty
Vrij vertaald:

"De overheid steunt wat dit betreft op het strafblad van verzoeker. Het Hof vindt dat dit strafblad, hetwelk het essentiële element ter staving van de uitwijzing, zeer zorgvuldig dient onderzocht te worden. Het bestaat uit twee veroordelingen voor diefstal. Het Hof vindt niet dat deze veroordelingen (...) waarvoor de Oostenrijkse rechtbank enkel voorwaardelijke gevangenisstraffen had uitgesproken, dermate zwaarwichtig zijn, gezien deze inbreuken geen element van gewelddadigheid incorporeerden. (...)

De Oostenrijkse overheden overschreden hun marge van appreciatie onder artikel 8 EVRM."

Gelijkaardig werd geoordeeld in het arrest YILDIZ/Oostenrijk dd. 31 oktober 2002. Verzoeker benadrukt dat in diens dossier geen enkele sprake is van gewelddadige handelingen.

ii) Band met gast – en moederland en intensiteit gezinsleven:

Verzoeker heeft een echtgenote en kinderen die in Nederland woonachtig zijn, verzoeker heeft eveneens de Nederlandse nationaliteit.

Verzoeker is op 1 juni 2022 in functie als Internationaal Tankcontainer Chauffeur. De overeenkomst werd oorspronkelijk aangegaan voor een duur van 12 maanden, zijnde tot 31 mei 2023. De arbeidsovereenkomst werd echter gewijzigd dd. 5.04.2023 waarna deze werd voortgezet naar een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur .

Vanzelfsprekend kan verzoeker zijn functie niet langer uitoefenen wanneer hem een inreisverbod voor België wordt opgelegd, hetgeen overigens ook door zijn werkgever wordt bevestigd (stuk 5):

“Jouw huidige functie is internationaal chauffeur. Wegens professionele redenen is het noodzakelijk om werkzaamheden in België uit te voeren.”

Wederom stelt verwerende partij dat : *“In het op heden voorliggende annulatieberoep werpt de verzoekende partij op dat zij een Nederlander is die in Nederland samenwoont met haar gezin. Ze toont niet aan dat zij bijzondere familiale of sociale banden heeft in België”* (zie pagina 11 nota met opmerkingen). Verwerende partij slaat de bal volledig mis. De essentie van het beroep van verzoeker betreft het feit dat verzoeker zijn job als Internationaal vrachtwagenchauffeur niet verder kan uitoefenen omwille van het inreisverbod .

Het is evident dat onderhavig inreisverbod van 6 jaar zoals opgelegd disproportionele schade toebrengt aan verzoeker.

In het licht van de concrete individuele beoordeling, waarbij rekening dient te worden gehouden met alle individuele elementen van het dossier (gebrek aan gewelddadig karakter, incriminatieperiode feiten, gezin -en professioneel leven verzoeker) maakt de bestreden beslissing een disproportionele en te hoge bestraffing uit die niet in verhouding staat tot het beoogde doel (vrijwaren van de veiligheid van België) terwijl hiermee een disproportionele inbreuk op het gezinsleven van verzoeker wordt gemaakt (artikel 8 EVRM).

Minstens schendt de bestreden beslissing in het licht van bovenstaande de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Immers, de enorm grote discretionaire bevoegdheid van de DVZ inzake inreisverboden, heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

Verweerster houdt vol dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat “de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.” Dit gezegde is volledig in strijd met de argumentatie die verzoeker heeft ontwikkeld en waarvan hij de nodige stukken bijbrengt.

Verweerster verwijst bovendien naar het door verzoeker ingevulde hoorrecht dd. 01.06.2023 en de daarbij horende

“Hij verklaarde geen probleem te hebben met een terugkeer naar Nederland. Hij vulde het hoorrecht in waarin hij verklaarde dat hij in België verblijft sinds 22.05.2023. Hij is in het bezit van zijn paspoort. Hij verklaarde geen medische problemen te hebben die hem belemmeren om te reizen en of terug te keren naar Nederland. Hij verklaarde geen duurzame relatie, geen familie en geen kinderen te hebben in België. Betrokkene verklaarde een probleem te hebben met een inreisverbod omdat hij België vaak moet doorkruisen voor zijn werk als internationaal vrachtwagenchauffeur. Hij legt echter geen bewijsstukken voor om zijn bewering te staven. Bovendien heeft hij steeds de mogelijkheid om een tijdelijke opschorting van zijn inreisverbod te vragen omwille van professionele redenen. Gelet op al de voorgaande elementen, wordt geen schending van de artikelen 3 en 8 EVRM aangenomen”

Evenwel blijkt uit niets dat verzoeker op de hoogte was van de mogelijkheid om een tijdelijke opschorting van zijn inreisverbod te vragen omwille van professionele redenen, anders had verzoeker dit zeker gedaan. Hieruit kan echter geenszins een impliciete erkenning met het inreisverbod worden afgeleid.

Vervolgens gaat verweerster verder: "Het is immers vaste rechtspraak dat de wettigheid van een administratief besluit wordt beoordeeld op basis van de elementen waarvan het bestuursorgaan op het moment van het nemen van haar beslissing op de hoogte is. Het bestuursorgaan was wel degelijk op de hoogte van het gegeven dat verzoeker een job als internationaal vrachtwagenchauffeur uitoefent waardoor een inreisverbod een bijzonder zware hypotheek legt op hem op het moment van het nemen van haar beslissing. Bovendien konden zij uit de feiten waarvoor verzoeker in hechtenis afleiden dat er geenszins sprake was van een "ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid" zoals de wet vereist.

Verzoeker heeft gebruik gemaakt van zijn hoorrecht alwaar hij melding maakte van zijn professioneel leven. Bovendien blijkt uit de nota uitgaande van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie gericht aan de FOD Binnenlandse Zaken – Algemene Directie Vreemdelingenzaken dd. 1.06.2023 dat het beroep van verzoeker hen reeds gekend was: "Hij heeft geen redenen om niet terug te keren naar Nederland maar stelt wel dat een inreisverbod voor hem een probleem zou zijn. Hij is internationaal vrachtwagenchauffeur en komt wekelijks in België."

Het kan verweerster trouwens niet ontgaan dat het niet evident is om de juiste stukken bij te brengen wanneer men in hechtenis verblijft. Intussen werden de nuttige stukken bijgebracht en is het aldus duidelijk dat verzoeker zich volledig heeft herpakt en zich als een normale, zorgvuldige burger gedraagt die een goede broodwinning heeft teneinde zijn gezin te kunnen onderhouden.

De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van verweerster is zéér groot inzake inreisverboden. De motivatieplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

De bestreden beslissing is enkel gesteund op de correctionele veroordeling. Echter staat dit niet in verhouding tot een inreisverbod van 6 jaar.

De nietigverklaring van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op...."

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Voorafgaand : onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.¹

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.²

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

(...)

1. Vooreerst merkt verwerende partij op dat in het middel geen grief kan teruggevonden worden die betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde de eerste bestreden beslissing. Het beroep tegen deze beslissing is dan ook onontvankelijk³.

Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven⁴. Dit ontbreekt voor wat het beroep betreft tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en is bijgevolg onontvankelijk.

Bijgevolg wordt in de verdere bespreking van deze nota enkel de tweede bestreden beslissing besproken.

2. De bestreden beslissing, het inreisverbod, werd genomen op grond van artikel 44 nonies Vreemdelingenwet die stelt dat :

§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

Hieruit volgt dat een inreisverbod kan worden opgelegd aan een burger van de Europese Unie, om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid en dit voor een maximale duur van vijf jaar. In geval van een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid mag het inreisverbod langer zijn dan vijf jaar.

Met betrekking tot het risico dat verzoeker voor de maatschappij vormt, verwijst de bestreden beslissing naar het feit dat :

« Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, diefstal, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 01.02.2023 werd veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 maanden waarvan 10 maanden met 3 jaar uitstel. Uit het vonnis blijkt dat de feiten zeer ernstig zijn. Betrokkene was de verantwoordelijke voor het onderhoud van de cannabisplantage. Hij besliste wanneer geoogst werd en zorgde ervoor dat een knipploeg ter plaatse kwam om het nodige te doen. De kweek en handel in cannabis is louter gericht op snel geldgewin. Daarbij wordt door betrokkene en zijn kompanen op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die cannabis de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. De gezondheidsrisico's zijn des te groter gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole. De omgeving van de gebruiker ondergaat noodgedwongen de verslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden, met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit. Om de financiële opbrengsten te maximaliseren en om geen argwaan te wekken gaat de kweek van cannabis hand in hand met de diefstal van stroom en soms ook van water. De cannabisplantages dragen ook ernstige risico's op brand in zich, nu zij zich laten kenmerken door grote niet-gekeurde wijzigingen van het elektriciteitsnetwerk. Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. »

In casu is de bestreden beslissing gemotiveerd op geldige bevindingen, die hun steun vinden in het administratief dossier.

De verwerende partij is van oordeel dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aantoont voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker betwist deze veroordelingen niet, maar is van oordeel dat de beslissing disproportioneel is en dat er rekening diende te worden gehouden met haar familiale en professionele situatie.

In dit kader werd verzoekende partij op 01.06.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van verwerende partij. Haar administratieve situatie werd haar toegelicht en een formulier « hoorrecht » werd ingevuld. Dit wordt door verzoekende partij ook niet betwist.

Verwerende partij heeft dus op basis van het formulier en de elementen van het dossier een analyse gevoerd. Zij heeft dan uitvoerig en uitdrukkelijk gemotiveerd over de specifieke omstandigheden van het geval.

De beslissing stelt : «Hij verklaarde geen probleem te hebben met een terugkeer naar Nederland. Hij vulde het hoorrecht in waarin hij verklaarde dat hij in België verblijft sinds 22.05.2023. Hij is in het bezit van zijn paspoort. Hij verklaarde geen medische problemen te hebben die hem belemmeren om te reizen en of terug te keren naar Nederland. Hij verklaarde geen duurzame relatie, geen familie en geen kinderen te hebben in België. Betrokkene verklaarde een probleem te hebben met een inreisverbod omdat hij België vaak moet doorkruisen voor zijn werk als internationaal vrachtwagenchauffeur. Hij legt echter geen bewijsstukken voor om zijn bewering te staven. Bovendien heeft hij steeds de mogelijkheid om een tijdelijke opschorting van zijn inreisverbod te vragen omwille van professionele redenen. Gelet op al de voorgaande elementen, wordt geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aangenomen. »

In tegenstelling tot wat verzoeker beweerd wordt er wel degelijk rekening gehouden met haar familiale en professionele situatie.

De elementen en stukken die worden toegevoegd aan het verzoekschrift werden niet tijdig onder de aandacht van verwerende partij gebracht, het kan deze bijgevolg niet worden verweten dat deze niet in overweging werden genomen.⁵ Het is immers vaste rechtspraak dat de wettigheid van een administratief

besluit wordt beoordeeld op basis van de elementen waarvan het bestuursorgaan op het moment van het nemen van haar beslissing op de hoogte is⁶.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 6 jaar proportioneel. »

Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.⁹

4. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat.¹⁰ De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in deze zaak niet het geval is.

5. Verzoekende partij voert eveneens een schending van het artikel 8 van het EVRM aan.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.¹¹

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.¹² Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.¹³

In het op heden voorliggende annulatieberoep werpt de verzoekende partij op dat zij een Nederlander is die in Nederland samenwoont met haar gezin. Ze toont niet aan dat zij bijzondere familiale of sociale banden heeft in België.

Vermits het privé -en gezinsleven niet aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op 16 basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel¹⁴.

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.¹⁵

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat :¹⁶ :

«(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedenten voor schendingen van immigratiewetgeving) of

overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.¹⁷

Immers het dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij zich illegaal heeft gevestigd op het Belgisch grondgebied. Haar gezin en haar privéleven bevinden zich in Nederland.

Bovendien wordt zij, door haar gedrag, geacht een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.¹⁸

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.¹⁹ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.²⁰

6. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing.

Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.²¹ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

7. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.²² Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

8. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.²³ .²⁴

9. Zoals supra werd uiteengezet, is de rechtsgrond van het inreisverbod het artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

De opgeworpen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet faalt in recht en is niet gegrond.

10. Het beroep is ongegrond."

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Ook bevat de beslissing een motivering in feite, namelijk dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van 6 jaar wordt uitgereikt nu zij door haar gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 19 juni 2023 dat werd uitgevoerd. Op diezelfde dag werd haar een inreisverbod voor de duur van 6 jaar opgelegd. De verzoekende partij betwist dat zij een ernstige bedreiging voor de openbare orde en nationale veiligheid vormt. Zij verwijst naar de zaak C82/16 van het HvJ van 8 mei 2018 waaruit blijkt dat er niet enkel sprake mag zijn van een verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, maar dat er sprake moet zijn van een actuele en voldoende ernstige bedreiging die het fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij, nadat zij verwijst naar de feiten waaraan de verzoekende partij zich schuldig maakte oordeelt dat:

“Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, diefstal, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 01.02.2023 werd veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 maanden waarvan 10 maanden met 3 jaar uitstel. Uit het vonnis blijkt dat

de feiten zeer ernstig zijn. Betrokkene was de verantwoordelijke voor het onderhoud van de cannabisplantage. Hij besliste wanneer geoogst werd en zorgde ervoor dat een knipploeg ter plaatse kwam om het nodige te doen. De kweek en handel in cannabis is louter gericht op snel geld gewin. Daarbij wordt door betrokkene en zijn kompanen op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die cannabis de Individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. De gezondheidsrisico's zijn des te groter gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole. De omgeving van de gebruiker ondergaat noodgedwongen de verslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden, met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit. Om de financiële opbrengsten te maximaliseren en om geen argwaan te wekken gaat de kweek van cannabis hand in hand met de diefstal van stroom en soms ook van water. De cannabisplantages dragen ook ernstige risico's op brand in zich, nu zij zich laten kenmerken door grote niet-gekeurde wijzigingen van het elektriciteitsnetwerk. Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen."

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat er een verstoring is van de maatschappelijke orde, maar dat zij ook uiteenzet waarom zij van oordeel is dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Door enkel aan te geven dat zij een inreisverbod van 6 jaar disproportioneel vindt, toont zij niet aan dat bovenstaande motieven kennelijk onredelijk zijn. Zoals de verwerende partij terecht aanstipt gaan drugsdelicten gepaard met grof geldgewin en wordt hierbij geen rekening gehouden met de schade die dit veroorzaakt aan de individuele gebruiker, diens omgeving en de maatschappij. Het Hof van Justitie heeft in de zaak Tsaskouridis C-145/09 van 23 november 2010 het volgende gesteld:

"Het Hof heeft tevens verklaard dat de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (zie met name arresten van 10 juli 1984, Campus Oil e.a., 72/83, Jurispr. blz. 2727, punten 34 en 35; 17 oktober 1995, Werner, C-70/94, Jurispr. blz. I-3189, punt 27; reeds aangehaald arrest Albore, punt 22, en arrest van 25 oktober 2001, Commissie/Griekenland, C-398/98, Jurispr. blz. I-7915, punt 29).

45 Dit betekent echter niet dat doelstellingen als de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit noodzakelijkerwijs van dit begrip zijn uitgesloten.

46 De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47 Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

(...)

Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67), moet worden geconcludeerd dat de georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip openbare orde valt, zoals bedoeld in artikel 28, lid 2, van richtlijn 2004/38."

Hieruit blijkt dat ook het Hof van Justitie erkent dat drugsdelicten een ernstige bedreiging kunnen vormen voor de openbare orde. In casu kan niet ontkend worden dat het delict actueel is en bovendien blijkt dat de verzoekende partij een voorname rol speelde.

Ook het Hof van Beroep van Antwerpen heeft dit vastgesteld in haar arrest C:172/2023 van 1 februari 2023. Zo stelde het Hof van Beroep dat de bewezen verklaarde en vermengde feiten zeer ernstig zijn. En dat er bij de straftoemeting rekening werd gehouden met de ernst van de gepleegde feiten met name het gemak waarmee de feiten werden gepleegd, waarbij misbruik werd gemaakt van de precare financiële en persoonlijke toestand van mevrouw M.P. die kampte met een verslavingsproblematiek, als een psychiatrische problematiek, om in haar woning een omvangrijke cannabisplantage in te richten. Er werd ook rekening gehouden met de niet onbelangrijke rol en het aandeel van de verzoekende partij. Zij was verantwoordelijk voor het onderhoud van de plantage, besliste wanneer er geoogst werd en zorgde ervoor dat de knipploeg ter plaatse kwam om het nodige te doen. Er werd ook rekening gehouden met het tijdsverloop sedert de feiten en als dusdanig vastgesteld dat er geen sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn. Er wordt door het Hof ook gewezen op de omvang en de professionaliteit van de aangetroffen cannabisplantage en het Hof benadrukt dat het streefdoel gemakkelijk geldgewin is. Er wordt ook aangestipt dat de verzoekende partij reeds in 2009 in Duitsland en in 2010 in Nederland werd veroordeeld voor diefstal. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan en maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op dit punt tot een onredelijke beoordeling is gekomen.

Daarnaast stelt de verzoekende partij dat de controle ook dient te gebeuren in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Opdat de verzoekende partij zich op de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan beroepen, dient zij eerst aannemelijk te maken dat er sprake is van een gezinsleven. In casu heeft de verzoekende partij geen gezinsleven in België. Zij heeft de Nederlandse nationaliteit en is naar Nederland teruggekeerd. In Nederland heeft zij een echtgenote en drie kinderen. Het is dus duidelijk dat zij enkel in Nederland een gezinsleven heeft.

De Raad houdt zich aan de algemene beginselen die het EHRM inzake rechtsmacht in zijn rechtspraak heeft geformuleerd.

Of het EVRM in casu van toepassing is, dient te worden vastgesteld aan de hand van artikel 1 van het EVRM dat bepaalt: *“De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag.”*

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is de verbintenis die door verdragsluitende staten is aangegaan om de in het Verdrag opgesomde rechten en vrijheden te verzekeren door middel van artikel 1 van het EVRM beperkt tot een ieder die ressorteert onder hun eigen “rechtsmacht”. De uitoefening van rechtsmacht is derhalve een noodzakelijke voorwaarde, meer nog een *conditio sine qua non*, die vervuld moet zijn vooraleer een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan worden gesteld voor handelingen of nalatigheden die hem toerekenbaar zijn en aan de oorsprong liggen van de beweerdde schending van de rechten en vrijheden gewaarborgd in het Verdrag. (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 130).

Het EHRM stelt in zijn rechtspraak dat het begrip “rechtsmacht” hoofdzakelijk territoriaal wordt opgevat (territoriale rechtsmacht). Een verdragsstaat wordt in beginsel geacht rechtsmacht uit te oefenen over zijn gehele grondgebied. Rechtsmacht wordt dan ook in eerste orde begrepen vanuit een territoriale notie. Eenieder die zich bevindt op het grondgebied van een verdragsluitende staat, ressorteert dan ook onder de rechtsmacht van dit Staat (EHRM 12 december 2001, nr. 55207/99, Bankovic e.a. t. België e.a., par. 61; EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 131; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa e.a. t. Italië, par. 71).

De verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van de verwerende partij nu het duidelijk is dat er geen sprake is van een gezinsleven in België.

De verzoekende partij verwijst voorts naar haar functie als internationaal tankcontainer chauffeur. De arbeidsovereenkomst die oorspronkelijk voor de duur van 12 maanden werd aangegaan werd inmiddels omgezet naar een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Zij stipt aan dat zij haar functie niet langer zal kunnen uitoefenen omwille van het inreisverbod voor België. Zij is van oordeel dat de bestreden beslissing op dit punt een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing omvat volgende motivering op dit punt:

“Betrokkene verklaarde een probleem te hebben met een inreisverbod omdat hij België vaak moet doorkruisen voor zijn werk als internationaal vrachtwagenchauffeur. Hij legt echter geen bewijsstukken voor om zijn bewering te staven. Bovendien heeft hij steeds de mogelijkheid om een tijdelijke opschorting van zijn Inreisverbod te vragen omwille van professionele redenen.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij geen bewijsstukken heeft voorgelegd aan de verwerende partij aangaande haar werk. Zij stelt enkel dat zij in hechtenis zat en dat het niet gemakkelijk was om stukken voor te leggen. Los van de vaststelling dat de verwerende partij aldus correct heeft vastgesteld dat er geen bewijzen voorlagen, heeft de verwerende partij niettemin rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij. Zo wijst zij op de mogelijkheid om een tijdelijke opschorting te vragen van het inreisverbod om professionele redenen. De verzoekende partij betwist niet dat deze mogelijkheid bestaat. Ze stelt enkel dat ze niet op de hoogte was van deze mogelijkheid. Hiermee toont zij echter niet aan dat de motivering kennelijk onredelijk is, niet correct is of onzorgvuldig is. Waar zij thans verwijst naar een schrijven van haar werkgever waarin wordt gesteld dat het wegens professionele redenen noodzakelijk is om werkzaamheden in België uit te voeren, kan de Raad enkel vaststellen dat dit stuk niet gekend was bij de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Hoe dan ook doet dit geen afbreuk aan de mogelijkheid om een tijdelijke opschorting van het inreisverbod te vragen om professionele redenen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU